

Sygn. akt III Ca 160/14

POSTANOWIENIE

Dnia 14 maja 2014r.

Sąd Okręgowy w Nowym Sączu, Wydział III Cywilny Odwoławczy w składzie

następującym:

Przewodniczący - Sędzia: SO Ewa Adamczyk

Sędzia SO Zofia Klisiewicz (sprawozdawca)

Sędzia SO Urszula Kapustka

Protokolant: st. sekr. sąd. Anna Burnagiel

po rozpoznaniu w dniu 14 maja 2014r.

na rozprawie

sprawy z wniosku J. R., J. T. (1), E. M.

przy uczestnictwie A. K., B. T., G. T.

o ustanowienie drogi koniecznej

na skutek apelacji wnioskodawcy J. R.

od postanowienia Sądu Rejonowego w Limanowej

z dnia 13 grudnia 2013 r., sygn. akt I Ns 404/11

p o s t a n a w i a :

1. ***oddalić apelację;***

2. ***orzec, że wnioskodawcy i uczestnicy ponoszą koszty postępowania apelacyjnego związane ze swym udziałem w sprawie.***

Sygn. akt III Ca 160/14

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 13.12.2013r. (sygn. akt I Ns 404/11) Sąd Rejonowy w Limanowej w sprawie z wniosku J. R., J. T. (1), E. M. przy uczestnictwie A. K., B. T., G. T. o ustanowienie drogi koniecznej;

- ustanowił na rzecz każdorazowych właścicieli dz. ewid. nr (...) położonej w P., obj. KW (...) służebność przejazdu i przechodu po dz. ewid. nr (...) obj. KW (...) szlakiem oznaczonym na mapie sporządzonej przez J. Ż. z dnia 18.12.2011r. linią przerywaną koloru brązowego i punktami: 201, 202, 203, 204, 205, 206, 207, 208, 214, 215, 216, 217, 218, 219, 220 (pkt 1),

- ustanowił na rzecz każdorazowych właścicieli dz. ewid. nr (...) położonej w P., obj. KW (...) służebność przejazdu i przechodu po dz. ewid. nr (...) obj. KW (...) i dz. ewid. nr (...) obj. KW (...) szlakiem oznaczonym na mapie sporządzonej

przez J. Ż. z dnia 18.12.2011r. linią przerywaną koloru brązowego i punktami: 201, 202, 203, 204, 205, 206, 207, 208, 209, 210, 211, 212, 213, 214, 215, 216, 217, 218, 219, 220 (pkt 2),

- ustanowił na rzecz każdorazowych właścicieli dz. ewid. nr (...) położonej w P., obj. KW (...) służebność przejazdu i przechodu po dz. ewid. nr: (...) obj. KW (...), (...) obj. KW (...), (...) obj. KW (...) szlakiem oznaczonym na mapie sporządzonej przez J. Ż. z dnia 20.10.2012r. linią przerywaną koloru brązowego i punktami: 201, 202, 203, 204, 205, 206, 207, 208, 209, 210, 211, 301, 304, 305, 212, 213, 214, 215, 216, 217, 218, 219, 220 (pkt 3),

- ustanowił na rzecz każdorazowych właścicieli dz. ewid. nr (...) położonej w P., obj. KW (...) służebność przejazdu i przechodu po dz. ewid. nr: (...) obj. KW (...), (...) obj. KW (...), (...) obj. KW (...), (...) obj. KW (...) szlakiem oznaczonym na mapie sporządzonej przez J. Ż. z dnia 20.10.2012r. linią przerywaną koloru brązowego i punktami: 201, 202, 203, 204, 205, 206, 207, 208, 209, 210, 211, 301, 302, 303, 304, 305, 212, 213, 214, 215, 216, 217, 218, 219, 220 (pkt 4),

- zobowiązał J. R. do usunięcia bramy znajdującej się na dz. ewid. nr (...), oznaczonej na mapie sporządzonej przez J. Ż. z dnia 20.10.2012r. punktami: 207-215 w terminie 3 tygodni od czasu wybudowania przez A. K. przy udziale J. R., G. T., J. T. (1) i E. M. bramy wjazdowej na dz. ewid. nr (...) przy zjeździe z drogi nr (...) (pkt 5),

- przyznał biegłemu L. D. wynagrodzenie za sporządzenie opinii w kwocie 1 771,20 zł oraz zwrot wydatków w kwocie 125,37 zł, przy czym kwotę 623,25 zł nakazał wypłacić ze sumy na zlecenie poz. (...), zaś pozostałą kwotę 1 273,32 zł tymczasowo ze środków Skarbu Państwa (pkt 6),

- nakazał ściągnąć na rzecz Skarbu Państwa od J. R. kwotę 1 942,17 zł zaś od J. T. (1), E. M. i G. T. kwoty po 542,40 zł od każdego z nich tytułem zwrotu wydatków poniesionych przez Skarb Państwa (pkt 7,8),

- umorzył postępowanie wobec E. J., J. K. i R. S. (pkt 9),

- ustalił, że każda ze stron ponosi koszty postępowania związane ze swoim udziałem w sprawie (pkt 10).

Sąd Rejonowy ustalił, że aktualnie dz. ewid. nr (...) stanowi wyłączną własność J. R.. Działka nr (...) stanowi własność A. K. - córki wnioskodawczyni J. T. (1). Działka nr (...) w dacie złożenia wniosku stanowiła współwłasność J. T. (1) i J. T. (1) w 1/2 części na prawach wspólności ustawowej małżeńskiej oraz ich syna G. T. w 1/2 części. J. T. (2) zmarł w dniu 3.05.2012r. Spadek po nim na podstawie postanowienia wstępnego Sądu Rejonowego w Limanowej z dnia 13.11.2012r. (sygn. akt I Ns 420/12) nabyła żona J. T. (1) w 4/16 części oraz jego dzieci: A. K., E. M., G. T. i B. T. po 3/16 części. Następnie postanowieniem z dnia 19.02.2013r. Sąd dokonał działu spadku ze zniesieniem współwłasności, w ten sposób, że udział w 1/4 części J. T. (1) i udział w 1/4 części J. T. (1) przyznał na rzecz B. T.. Wobec tego obecnie działka (...) stanowi współwłasność po 1/2 części G. T. i B. T.. Działka nr (...) w dacie złożenia wniosku stanowiła własność J. T. (1). W toku postępowania, tj. w dniu 16.02.2012r. J. T. (1) darowała udział 3/4 części swojej córce E. M., która przystąpiła do sprawy w charakterze wnioskodawczyni, domagając się ustanowienia służebności drogi koniecznej do działki (...) po działkach (...). Działka nr (...) stanowi współwłasność J. T. (1) i G. T. po 1/2 części.

Działka nr (...) należąca do A. K. to działka niezabudowana, stanowiąca obecnie łąkę. Działka ta przylega do drogi publicznej nr (...). Skrajem tej działki, początkowo przy południowej granicy, a następnie wzdłuż wschodniej granicy gdzie znajduje się ogrodzenie z drewnianych żerdzi, przebiega utwardzony kamieniami i żwirem szlak drożny. Szlak ten prowadzi do działki (...) i do znajdujących się za nią działek nr: (...). Na końcu tego szlaku znajduje się brama metalowa o szerokości 3 metrów, postawiona przez J. R.. Brama ta znajduje się jeszcze na działce (...). Brama zamykana jest jedynie na skobel, który można otworzyć także od zewnętrznej strony bramy.

Działka nr (...), należąca obecnie do J. R. nie ma bezpośredniego dostępu do drogi publicznej. Dojazd z drogi publicznej do tej działki odbywał się po istniejącym szlaku o szerokości od 3 m do 3,41 m po działce (...). Szlak ten został oznaczony przez biegłego geodetę na mapie punktami: 201, 202, 203, 204, 205, 206, 207, 208, 214, 215, 216, 217, 218, 219, 220. Na działce nr (...) znajduje się budynek mieszkalny nr (...). Od strony działki (...) znajduje się ogrodzenie na betonowym murku o wysokości ok. 0,5 m, na którym osadzone są metalowe słupki i siatka. Odległość między ogrodzeniem, a

budynkiem na działce (...) wynosi ok. 3 m. Pomiędzy ogrodzeniem, a budynkiem znajduje się utwardzony kamieniami i żwirem szlak, z którego korzystają wnioskodawczyni J. T. (1) i jej rodzina celem dojazdu do działek (...). Żadna z tych działek nie ma bezpośredniego dostępu do drogi publicznej, a dostęp ten zapewniał szlak po działkach nr : (...). Szlak po działce (...) został oznaczony przez biegłego geodetę punktami: 208, 209, 210, 211, 305, 212, 213, 214.

Na działkach (...) znajduje się budynek mieszkalny. Podobnie jak w przypadku działki (...), od strony działki (...) znajduje się ogrodzenie z metalowej siatki. Odległość między budynkiem mieszkalnym, a ogrodzeniem jest porównywalna do odległości budynku od ogrodzenia na działce (...). Pomiędzy ogrodzeniem, a budynkiem przebiega utwardzony szlak drożny prowadzący do budynku na działkach (...), a będący kontynuacją szlaku znajdującego się na działkach (...). Szlak ten kończy się na wysokości budynku na działce (...). Z kolei działka (...) jest niezabudowana, obecnie rośnie tam trawa, z tym że uczestniczka E. M. planuje tam budowę. W związku z budową konieczny będzie przejazd ciężkich pojazdów, który jednak będzie miał charakter incydentalny, tzn. trwałby tylko w czasie budowy. Szlak przebiegający po działkach (...) został oznaczony przez biegłego odpowiednio punktami :211, 301, 304, 305 i 301, 302, 303, 304.

Budynki mieszkalne posadowione na działkach (...) zostały wzniesione ok. 30-40 lat temu. Stan konstrukcji obu budynków jest bardzo dobry. W trakcie oględzin biegły nie stwierdził jakichkolwiek pęknięć czy zarysowań badanej konstrukcji, które świadczyłyby o wadach konstrukcji lub nadmiernym jej przeciążeniu. Budynek na działce (...) został ocieplony styropianem w 2012r. Oględziny wewnątrz budynku nie potwierdziły twierdzeń J. R. o pęknięciach występujących na ścianach konstrukcyjnych. Biegły stwierdził jedynie mikropęknięcie w narożniku ganku przylegającym do szlaku drogi koniecznej, jednak to pęknięcie nie zagraża konstrukcji ganku i nie ma najmniejszego wpływu na konstrukcję budynku mieszkalnego. Pęknięcie to świadczy o nierównomiernym osiadaniu fundamentu ganku i może być spowodowane zbyt płytkim posadowieniem. Wejścia do obydwu domów (tj. na działce (...)) położone są ok. 50 cm poniżej nawierzchni szlaku drogowego. Szlak drogowy przytrzymywany jest przez murki oporowe zakończone barierą ochronną chroniącą pieszych przed upadkiem. Stan murku w trakcie wizji biegłego był zły. Zdaniem biegłego, murek powinien zostać rozebrany i zastąpiony właściwą konstrukcją. Zły stan murku wynika z niezgodnego z zasadami sztuki budowlanej wykonania konstrukcji, bowiem nie zastosowano tam zbrojenia konstrukcyjnego i montażowego. W niektórych miejscach mur był zniszczony na całej szerokości przekroju poprzecznego i nie było tam żadnego śladu zbrojenia. Beton, z którego wykonano murki oporowe był wykonywany metodą polową, tzn. duże otoczaki kamienne zostały zalane mocną zaprawą cementową z domieszką niesortowanego kruszywa. Stan techniczny murku na działce (...) związany jest z jego wadliwym wykonaniem. Na stan murku nie ma wpływu sporadyczny ruch odbywający się po przyległym szlaku drogowym. Podobny murek oporowy znajduje się na działce (...), z tym że murek ten nie wykazuje odkształceń i zniszczeń. Murek obłożony jest płytkami ceramicznymi, a jego stan techniczny należy uznać za dobry. Odległość między elementami wystającymi poza lico budynku na działce (...), a murkiem oporowym w najwęższym miejscu wynosiła 2,70 m.

Najmniejsza szerokość pasa ruchu drogowego dopuszczalna dla dróg dojazdowych, czyli dróg o najniższej kategorii technicznej wynosi 250 cm. Jest to szerokość minimalna, która umożliwia przejazd wszystkim pojazdom dopuszczonym do ruchu. Szerokość przedmiotowego szlaku wynosi minimum 270 cm, a więc ta szerokość gwarantuje, że tak wytyczona drogą przejedzie ciężki pojazd budowlany.

Przy projektowaniu dróg, oprócz pojęcia szerokości pasa drogowego, funkcjonuje również pojęcie 50-cio centymetrowej wolnej przestrzeni stanowiącej opaskę bezpieczeństwa. Opaska ta, powiększająca szerokość pasa zajętego pod drogę ma gwarantować, że pojazd poruszający się po drodze nie będzie zagrażał bezpieczeństwu innych użytkowników drogi, poruszających się poza skrajnią drogową.

W niniejszej sprawie, ze względu na zbyt wąski pas terenu, nie jest możliwe wytyczenie skrajni drogowej, rozumianej jako pas jezdny i opaski bezpieczeństwa. Przedmiotowy szlak nie spełnia normatywnych warunków dla drogi publicznej, ale analizowany szlak taką drogą nie jest. Sporadyczny przejazd samochodu ciężarowego dowożącego materiały na budowę domu jednorodzinnego pasem o szerokości 270 cm jest możliwy, ale wymaga zachowania szczególnej ostrożności przez kierowcę tego pojazdu. Ze względu na ograniczenia terenowe, przejazd pojazdów

ciężkich w pobliżu budynku będzie odbywał się z minimalną prędkością. Minimalna prędkość pojazdu oraz fakt pojedynczego przejazdu ciężkiego pojazdu powoduje, że wpływ drgań od ruchu pojazdu na konstrukcję budynku można uznać za nieistotny i pomijalny. W ten sam sposób należy ocenić wpływ obciążenia pochodzącego od ruchu pojazdów na podłoże gruntowe pod fundamentami budynków i budowli. Stan konstrukcji budynków mieszkalnych nie może być powodem dla ustanowienia ograniczenia przejazdu pojazdów powyżej 3,5 tony. Prawidłowy i bezpieczny przejazd samochodem o szerokości mniejszej niż 270 cm nie może doprowadzić do uszkodzeń nieruchomości należącej do J. R.. Nie ma też konieczności montowania ogranicznika – krawężnika, który miałby wytyczać pas jezdny szlaku drogowego. Konieczne jest jedynie, aby prowadzący pojazd zachował ostrożność i bezpieczeństwo przy wjeździe na szlak drogowy w pobliżu budynku.

Na tle tak ustalonego stanu faktycznego Sąd Rejonowy uznał, iż żądanie właścicieli dz. ewid. nr: (...) ustanowienia drogi koniecznej do ich nieruchomości jest zasadne i je uwzględnił. Nie podzielił Sąd stanowiska wnioskodawcy J. R. w przedmiocie ograniczenia dopuszczalności tonażu pojazdów mogących korzystać z ustanowionej służebności po dz. ewid. nr (...) do 3,5 ton, podając, że nie jest ono zasadne wobec treści opinii biegłego do spraw budownictwa lądowego i zasadności podnoszonych w niej argumentów.

Powyższe postanowienie w punktach; II, III, IV i X zaskarżył wnioskodawca J. R. apelacją, w której zarzucił sprzeczność istotnych ustaleń Sądu z treścią zebranego w sprawie materiału dowodowego, wyrażającą się w przyjęciu, że przejazdy ciężkimi samochodami po szlaku służebnym nie stanowią zagrożenia dla konstrukcji jego budynku mieszkalnego i podłoża gruntowego pod fundamentami, podczas gdy jego zdaniem materiał dowodowy, a w szczególności dowód z oględzin nieruchomości i jego zeznania potwierdzają istnienie pęknięć i zarysowań na elewacji budynku jego własności. Ponadto zarzucił naruszenie art. 233 § 1 k.p.c. poprzez niewłaściwą ocenę wiarygodności i mocy zebranych w sprawie dowodów, nieobjęcie swymi rozważaniami całokształtu materiału dowodowego poprzez dowolną ocenę dowodu z opinii biegłego, polegającą na przyjęciu przez Sąd trafności dokonanych przez biegłego ustaleń co do braku podstaw do ograniczenia prawa przejazdu do samochodów o tonażu poniżej 3,5 ton. W konsekwencji podniósł naruszenie art. 145 § 2 k.c. w zw. z art. 285 k.c. poprzez ich niewłaściwe zastosowanie i przyjęcie, że służebność drogi koniecznej w przebiegu określonym przez Sąd może być ustanowiona na rzecz nieruchomości władnącej z zaniechaniem ograniczenia tego prawa do korzystania z przedmiotowej drogi przez pojazdy mechaniczne o dopuszczalnej masie całkowitej do 3,5 ton.

Wskazując na powyższe zarzuty apelujący wnosił o zmianę pkt II, III, IV i X zaskarżonego orzeczenia przez wyrzeczenie o ograniczeniu tonażu pojazdów mechanicznych poruszających się ustanowionym szlakiem do 3,5 ton, a także zasądzenie kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego za obie instancje, ewentualnie jego uchylenie i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

W odpowiedzi na apelację J. T. (1), E. M., G. T. i A. K. wnieśli o jej oddalenie.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja jest niezasadna.

W sprawie nie zaszyły uchybienia skutkujące nieważnością postępowania, a których wystąpienie sąd odwoławczy ma obowiązek rozpatrzyć z urzędu - art. 385 k.p.c. w zw. z art. 13 § 2 k.p.c.

Sąd Rejonowy przeprowadził postępowanie dowodowe i dokonał prawidłowych ustaleń faktycznych. Sąd Okręgowy w całości akceptuje te ustalenia, albowiem jednoznacznie wynikają z zebranego w sprawie materiału dowodowego. Również ocena prawna stanu faktycznego sprawy zasługuje na aprobatę.

Zagadnienie służebności przechodu i przejazdu określanej przez ustawę jako służebność drogi koniecznej uregulowane jest w art. 145 k.c. i zgodnie z treścią § 1 w/w przepisu, jeżeli nieruchomość nie ma odpowiedniego dostępu do drogi publicznej lub do należących do tej nieruchomości budynków gospodarskich, właściciel może żądać od właścicieli gruntów sąsiednich ustanowienia za wynagrodzeniem potrzebnej służebności drogowej. Przeprowadzenie

drogi koniecznej nastąpi z uwzględnieniem potrzeb nieruchomości niemającej dostępu do drogi publicznej oraz z najmniejszym obciążeniem gruntów, przez które droga ma prowadzić. Jeżeli potrzeba ustanowienia drogi jest następstwem sprzedaży gruntu lub innej czynności prawnej, a między interesowanymi nie dojdzie do porozumienia, sąd zarządzi, o ile to jest możliwe, przeprowadzenie drogi przez grunty, które były przedmiotem tej czynności prawnej (art. 145 § 2 k.c.) Przeprowadzenie drogi koniecznej powinno uwzględniać interes społeczno-gospodarczy (art. 145 § 3 k.c.)

Z powyższego wynika, że podstawową przesłanką ustanowienia drogi koniecznej jest brak odpowiedniego dostępu do drogi publicznej nieruchomości, który zależy od potrzeb tejże nieruchomości. Odpowiedni dostęp do drogi publicznej powinien stwarzać rzeczywistą, bezpieczną możliwość przedostania się z nieruchomości do takiej drogi i istnieć trwale. Samo ustalenie drogi koniecznej przez sąd odbywa się przy uwzględnieniu: potrzeb nieruchomości nie mającej dostępu do drogi, najmniejszego obciążenia gruntów przez które ma prowadzić droga, czynności prawnej w wyniku której nieruchomość utraciła dostęp do drogi oraz interes społeczno-gospodarczy.

W niniejszej sprawie niespornym była zarówno konieczność ustanowienia odpowiedniej służebności, jak i jej przebieg. Wynagrodzenie także nie było przedmiotem sporu, bowiem strony zrzekły się wzajemnie odpłatności za przejazd. Jedyną sporną okolicznością była możliwość przejazdu szlakiem służebnym samochodów o tonażu powyżej 3,5 tony. W środkowym bowiem odcinku szlaku przebiega on wzdłuż budynków mieszkalnych, a wnioskodawca zakwestionował bezpieczeństwo przejazdów takimi pojazdami ze względu na konstrukcję swojego domu, położonego na działce nr (...). Ponieważ ocena słuszności twierdzeń wnioskodawcy wymagała wiadomości specjalnych, Sąd zasięgnął opinii biegłego do spraw budownictwa lądowego L. D.. Z opinii tej jednoznacznie wynika, iż po szlaku służebnym możliwe jest sporadyczne przejeżdżanie pojazdami do 10 ton, zaś usytuowanie budynków mieszkalnych nie jest przeszkodą dla przejazdu takimi samochodami. Wbrew twierdzeniom apelującego przeprowadzona opinia jest spójna i rzeczowa. Biegły logicznie przedstawił, iż skoro planowany szlak służebny ma w najwęższym miejscu szerokość 270 cm, to jest możliwe urządzenie na nim drogi, bowiem najmniejsza szerokość pasa ruchu dopuszczona dla dróg dojazdowych wynosi 250 cm. Ponadto fundamenty budynku są na tyle głęboko osadzone w ziemi, że drgania wywołane sporadycznym przejazdem ciężkich samochodów nie wpłyną na konstrukcję budynków mieszkalnych. Biegły przy tym podkreślił, że brak przeciwskażeń do przejazdów takimi pojazdami istnieje tylko i wyłącznie przy sporadycznym natężeniu ruchu, tj. przy dowozie materiałów na ewentualną budowę czy też dostarczaniu kilka razy w roku opału na zimę. Biegły w sposób klarowny wyjaśnił przesłanki, którymi kierował się wydając opinię, popierając wnioski logiczną i przejrzystą argumentacją, załączył szereg fotografii ilustrujących istotne dla sprawy szczegóły, jak również powołał się na bogatą literaturę przedmiotu. Ponadto w sporządzonej na wniosek uczestników opinii uzupełniającej, w całości potwierdził wnioski pierwotnej opinii, dodatkowo udzielając wyczerpujących odpowiedzi na wątpliwe dla nich kwestie. W ocenie Sądu Okręgowego nie istniały zatem podstawy, aby odmówić opinii biegłego wiarygodności, czy też podważać rzetelność wykonanej przez niego pracy. Fakt, iż w swojej opinii biegły nadmienia i bierze pod uwagę możliwość zabudowy jednej z działek, świadczy wręcz o wszechstronnym podejściu do zagadnienia, a nie o faworyzowaniu jednej ze stron.

W związku z powyższym opinia biegłego została oceniona prawidłowo i nie istnieją podstawy do kwestionowania tej oceny, w szczególności wnioskodawca nie wykazał, ażeby opinia była sprzeczna z prawem, zasadami doświadczenia życiowego, czy też logiką. W tej sytuacji prawidłowo postąpił Sąd Rejonowy, dokonując ustaleń faktycznych, w tym ustaleń o braku przeciwskażeń do ograniczenia tonażu samochodów korzystających ze szlaku, w oparciu o przedmiotowy dowód. Jeśli wnioskodawca nie zgadzał się z wnioskami opinii biegłego, miał możliwość zawnioskowania o przesłuchanie biegłego, ewentualnie o powołanie nowego biegłego, w tym także o sporządzenie opinii na podstawie dokładnych pomiarów (co wiązałoby się oczywiście ze znacznymi kosztami). Skoro tego nie uczynił, nie może teraz domagać się rozstrzygnięcia pozostającego w sprzeczności z przedmiotowym dowodem, bowiem nie zdołał wykazać jego nierzetelności. Zauważyć także należy, iż powoływanie się apelującego na oświadczenia złożone przez biegłego w trakcie oględzin podejmowanych w celu sporządzenia opinii jest całkowicie bezprzedmiotowe, bowiem ocenie sądowej podlegają tylko i wyłącznie dowody dopuszczone przez sąd, zatem w

przypadku biegłego - opinia. Jeśli wnioskodawca twierdził, iż wnioski opinii biegłego stały w sprzeczności z jego oświadczeniami ustnymi, miał możliwość zwrócenia się do Sądu o przesłuchanie specjalisty na powyższą okoliczność.

Apelujący nie wykazał także, ażeby mikropęknięcia na ścianie ganku jego domu były spowodowane przejazdami samochodów, biegły zaś stwierdził, iż wynikają one z osiadania ganku budynku. Ponadto ze względu na bardzo głęboki fundament (170 cm w głąb ziemi), wpływ drgań wywoływanych przez przejazdy samochodów na konstrukcję budynków mieszkalnych jest znikomy. Skoro więc uznana w pełni za wiarygodną opinia biegłego wyklucza taki wpływ, a wnioskodawca nie zaoferował dowodu na okoliczność przeciwną, to należało uznać wnioski opinii w tym zakresie za prawdziwe, bowiem nie było podstaw do ich kwestionowania. Ponadto skoro wnioskodawca godzi się na przejazd ciężkich samochodów przedmiotowym szlakiem w celu dostarczenia opału na zimę dla siebie, to trudno ograniczać tonaż pojazdów w stosunku do innych uczestników, którzy z służebnego szlaku będą korzystać w przyszłości.

W świetle powyższego, skoro wnioskodawca nie zdołał wykazać zarówno niewłaściwej oceny materiału dowodowego, jak i błędnego stanu faktycznego ustalonego m.in. na jej podstawie, a co za tym idzie niewłaściwego zastosowania norm regulujących zagadnienie drogi koniecznej, apelacja nie mogła odnieść zamierzonego skutku.

W tym stanie rzeczy Sąd Okręgowy apelację oddalił na podstawie art. 385 k.p.c. w zw. z art. 13 § 2 k.p.c.

O kosztach orzeczono na zasadzie art. 520 § 1 k.p.c. uznając brak podstaw do odstąpienia od zasady w nim wyrażonej.

(...)